

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Celkově jsem se zklidnil

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 18.02.2026 0:00, Datum importu: 18.02.2026 0:14, Zdroj: Vlasta, Autor: Hana Halfarová, Rubrika: Rozhovor, Strana: 20, Periodicita: Týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 1 045 738 Kč, GRP: 1,4, OTS: 125 948, Prodaný náklad: 21 581, Tištěný náklad: 32 529, Čtenost: 125 948, Plocha: 203826 mm²
Petr PANZENBERGER

Za roli vaříče pervitinu získal loni Cenu Thálie. Přesvědčivý je nejen na divadelních prknech, ale i televizní obrazovce. Už deset let půjčuje hlas Hary Šoumenovi, ve Studiu Kamarád hraje i oblíbeného cestovatele. „Ahoj Polapile!“ volávají na něj děti i na ulici. Ostravský herec Petr Panzenberger prožívá klidné a spokojené období v práci i jako dvojnásobný táta.

Setkali jsme se v divadelní kavárně ostravského Studia G, kde hraje Thálií oceněné monodrama Perníkář. Byly zrovna pololetní prázdniny - den poté, co jeho prvorozený syn přinesl domů první vysvědčení. A tak jsme místo divadelními rolemi začali rolí otcovskou.

Jsou pro vás synovy známky důležité?

Osobně bych od známkování už upustil. Pro syna, který teď v první třídě prožívá období porovnávání i soutěžení, je to asi důležitý výsledek systému, který ho hodnotí. Říká mu tím, že to, co dělá, dělá dobře. Doma jsme ho pochválili, ale taky mu vysvětlili, že na známkách nějak zvlášť nezáleží, protože někomu jde něco více a někomu méně. A že důležitější je se snažit a pracovat na sobě.

Zdá se, že nejste rodič s tlakem na výkon.

To nejsem, na druhou stranu samozřejmě nechci, aby syn na učení kašlal. Je ve třídě nejmladší, protože jsme neměli možnost odkladu, takže je trochu rozdivočelý a pozornost ještě neudrží dlouho. Postupně si ale zvyká. Když udělá chybu, říkáme mu, že se nic neděje, že se z ní může poučit. Vždycky se dá všechno opravit.

Vy jste se na základní škole snažil, nebo jste měl známky na háku?

Nejdřív jsem se snažil, měl jsem jedničky a dvojky, v deváté třídě to bylo už horší. Na konzervatoř jsem totiž dělal přijímačky dříve, než se dělaly na jiné střední školy. Zatímco já jsem byl už přijatý, ostatní spolužáci měli před sebou ještě dva měsíce učení. Ale prolezl jsem bez čtyřek... V prvním a druhém ročníku na konzervatoři jsem se zase snažil, abych mohl hostovat v divadlech, protože se čtyřkami a pětkami se nemohlo. Ale od třetího, kdy člověk nabyl dojmu, že už může všechno a že divadlem spasí svět, jsem na známky zase začal víc prdět.

Říkáte o sobě, že jste byl na základce docela sígr.

To se přece nevylučuje - dobře jsem se učil, ale hodně jsem zlobil. Kolikrát se ale stalo, že jsem za to nemohl!

Tak samozřejmě, cha cha!

No vážně! Třeba jsme se domluvili se spolužáky, že se během vyučování sejdeme na záchodech, a to jsme ještě ani nezkoušeli cigarety... Najednou se na chodbě objevil dým, hořely tam noviny připravené ke sběru, které tam někdo nanosil a zapálil. Šli jsme to tehdy ohlásit a samozřejmě se řešilo, jestli jsme to nebyli my, protože jsme byli „ti problémoví“. Tohle ale nebyla naše vina.

Nálepku problémového dítěte jste si dal sám, s odstupem času?

Sám. Maminka říkala, že trvalo asi jen dva roky, kdy jsem chodil do ředitelny často, a pak už byl klid, asi jsme se z těch klukovin vybijeli venku. Myslím, že to bylo nástupem na druhý stupeň, kdy jsem měl potřebu machrovat.

Jste díky vlastní zkušenosti teď tolerantnější táta?

Při učení se synem jsem určitě tolerantnější než moje manželka (divadelní herečka Kristýna Panzenberger Krajíčková, pozn. aut.).

Moje maminka ale byla taky přísná - například co se týče psaní, vyžadovala krasopis.

Ale i já sám jsem chtěl umět hezky psát, protože tak psala moje spolužačka, a dodnes mám hezčí písmo než moje sestra, cha cha!

Ale zpět k vaší otázce, nejsem tak přísný jako moje žena nebo máma, když se se mnou učila. Když ale parkuju auto, musí to být přesně rovně, protože i malá odchylka mi vadí.

Co vám role otce přinesla do života?

Samozřejmě velikou radost! Větší propojení s širší rodinou, se kterou se díky dětem vídáme častěji. Taky už nejsem tak zahlcený prací, protože jsem se naučil říkat Ne! A pak mnohem větší míru zodpovědnosti.

Co byste si jako táta od dětí už nedovolil?

Napadá mě opít se a přijít domů až ráno, ale nechci vám to podsouvat...

Asi bych si nedovolil tolik mlčet, protože teď mnohem více komunikuju. Kdysi jsem býval raději tichá voda, v práci jsem nechtěl nic řešit, od toho jsou přece starší zkušenější kolegové... Bylo to období mé nedospělosti, kdy jsem neměl žádné starosti, zjednodušeně řečeno. A ano, máte pravdu, opít se a přijít až ráno, to byl asi největší problém v mládí, kdy jsem neměl tak velkou zodpovědnost k práci, ale ani k životu.

Loni jste oslavil čtyřicátku. Říkáte, že prožíváte klidné a spokojené období v osobním životě i herectví, o kterém jste dříve i pochyboval. Kam jste se tedy profesně posunul?

K tomu, že mě práce naplňuje a užívám si ji. Taky jsem si uvědomil, že vždycky můžu dělat něco jiného, i kdyby to nebylo herectví, které miluju. Důležitější je ale nezpychnout a uživit rodinu. U svých známých, kteří přehodili profesní výhybku, vidím, že to jde. Svou práci jsem dělal a dělám i teď na maximum, ale už se tolik nehroučím, když se něco nepovede.

Jak jsem se celkově zklidnil, začalo se mi dařit. Je to stejné jako ve vztazích - když se urputně snažíte někoho sbalit, nejde to.

A když se na to vykašlete, začne to najednou fungovat.

Manželku jste balil urputně?

Né! To ona balila mě, cha cha! A urputné to nebylo. Já se pak odhodlal k jednomu romantickému gestu... Se ženami jsem to totiž nikdy neuměl.

Jak jste s Kristýnou dlouho?

Začínáme jedenáctý rok od doby, kdy jsme se dali dohromady.

Co je zásadní pro to, aby vztah vydržel?

Umění komunikovat, o kterém jsem už mluvil. Být tolerantní, umět ustoupit a nemyslet si, že mám vždycky pravdu. Naslouchat druhému a věci řešit co nejdříve - nečekat, že se to vyřeší samo. Je zajímavé, že moje žena má hned všechno srovnané a během pár vteřin to dokáže diplomaticky vyargumentovat. Já naopak potřebuju čas, abych si nepořádek v hlavě roztřídil. Musím si dát venku kolečko s cigaretou a uspořádat myšlenky, teprve pak se vrátím a můžu o tom mluvit. I s vědomím, co jsem udělal špatně.

V nějakém rozhovoru jste o ní prohlásil, že je svěťice.
V jakém smyslu?

Na rovinu mi řekne, co je špatně, a pomůže mi to změnit. Díky ní budu na světě déle, což je skvělé. Kdyby jí nebylo, mám zdraví nalomené mnohem víc.

Myslíte kvůli svému divokému alkoholovému období v minulosti?

Ano. Kristýnka je nesmírně hodná, citlivá a starostlivá. Mám se s ní jako v bavlnce.

To se jí bude hezky číst. V letošní sezoně se vrátila na jeviště na plný úvazek, synovi bude letos sedm a dceři tři. Jak máte doma rozdělené role? Za covidu jste prý vařil, pekl...

Když máme večer představení oba, pomáhá nám s dětmi babička. Během zkoušení přes den jsme využívali hlídání nebo už školku, kam nám dceru vzali. Co se týče úklidu, udělám ho vždycky tak napůl a ještě mi to strašně dlouho trvá, takže Kristýnka po mně musí být douklízet, cha cha! Když ale dopoledne zkouší a já jsem doma, odvádím děti do školky a školy, připravím oběd, poklidím, udělám si pár svých věcí, pak děti vyzvednu...

Včera jsem si kvůli vám pustila Studio Kamarád, asi po čtyřiceti letech. To je neuvěřitelný fenomén! Překvapilo mě, že Haryho Šoumena mluvíte už deset let.

Je to tak. A Jeana Paula Polapila hraju šest, možná sedm let. Šíleně mě to baví!

Když jsem přišel do studia poprvé, připadal jsem si jako malé dítě. Tu infantilnost prý zažívají všichni, kdo se tam dostanou.

Lidé jsou nabití tím, že jdou točit pro dětičky, je to neuvěřitelná legrace a relax. Když jen tak blbnete, odpočnete si od divadla.

Sledoval jste Studio Kamarád jako dítě?

No jasně! Mými nejoblíbenějšími postavami byli právě Hary Šoumen a Muf Supermuf. Medvědi Jů a Hele byli fajn, když jsem byl úplně malinký, ale jak jsem stárnul, bavili mě čím dál víc ti dva.

Přesně! Jak prožívají vaše děti, že hrajete ve Studiu Kamarád?

Syn je nadšený, vždycky vezme malou za ruku a říká jí: „Pojď, tatka bude v televizi!“ Když byl ale tak malý jako ona, nechápal, jak může být doma i v televizi, na dvou místech zároveň. A když byla malá sestra mojí ženy, vždycky jí volala: „Peťa má být přece doma!

Co dělá v televizi?“ Ve školce mě některé starší děti zdraví „Ahoj, Polapile!“, což je milé. Co mě ale potěšilo nejvíc - jednou mě poznala celá třída školkáčků, když jsem šel proti nim na ulici. To bylo veselo!

Zastavují vás takhle i dospělí fanoušci?

Když se vysílal seriál Stíny v mlze (hraje v něm kriminalistu Jarka Kucharčíka, pozn. aut.), dělo se to často.

Pak ještě po odvysílání internetového seriálu Liga mužské moudrosti od ostravského režiséra Vládi Skórky (role fanouška Baníku Evžena Nohejla, pozn. aut.). Poté, co jsem dostal Thálii, mě lidé občas zastaví, že se byli konečně podívat na představení. Je to milé a vážím si toho.

Stálé angažmá máte v **Národním divadle moravskoslezském**, tady v „Géčku“ hostujete. Uvažoval jste někdy o volné noze?

Uživit se na volné noze by šlo mnohem snáz, kdybychom žili v Praze, kde bych si mohl vybrat třeba z pěti projektů, do kterých půjdu. Asi by to šlo i v **Ostravě**, někteří kolegové z ostravského muzikálu jezdí pravidelně hostovat i do pražského. Já ale nejsem až tak rozběhaný a roztěkaný typ, i v dřívějším věku jsem raději fungoval v nějaké instituci. Ve stálém souboru, který nabízí absolutní sešranost a kde jsem měl klid - takový ten smrádeček a teplíčko, cha cha, a mohl jsem čas věnovat hraní, než abych někde divoce sháněl kšefty.

Ještě k vaší Thálii. Jedna paní povídala - myslím to vážně, je to vaše fanyňka - že podle ní jste tu cenu nedostal jen za Perníkáře, ale za celé své dosavadní hraní. Napadlo vás to někdy?

Vždycky jsem si říkal - Thálie se dává ve chvíli, kdy se herec dotkne něčeho natolik, že zasáhne větší část odborné poroty i obecnosti.

A že při tom zužitkuje všechno, co už zvládl odehrát. Někdy může hrát lépe v jiném představení, které se do soutěže bohužel nezařadilo. Nelze ale vidět všechno, když si vezmete, kolik je u nás divadel! Za tu cenu jsem opravdu moc rád, protože se tím všechno poskládalo dohromady. Říkám si, že to, co dělám, má smysl a jen tak dál! A teď nemyslím kvůli ceně samotné, ale kvůli tomu, kolik lidí to představení spojilo. Když jsme hráli Perníkáře v Ústí nad Labem, přišel se podívat člověk, který znal Romana z mládí (Petr hraje právě bývalého narkomana a vaříče pervitinu Romana Pechu z Havířova, jehož autentický příběh sepsal Petr Motýl v knize Perníková chaloupka, pozn. aut.). Do té doby o sobě nevěděli, oba si mysleli o tom druhém, že je mrtvý, že fetování nepřežil.

Jak se vám to hraje úplně samotnému na jevišti?

Hrozně, cha cha! Monodrama je nejtěžší herecká disciplína, kterou jsem před Perníkářem nikdy nedělal, takže jsem měl velké obavy. Ale taky velkou časovou výhodou, protože jsme mohli zkoušet s režisérem Vojtou Štěpánkem čtrnáct dní v kuse. Nikde jsem tehdy nezkoušel ani nehrál. V divadle jsme byli od devíti do dvou, pak jsme si dali pauzu, abych mohl být doma a pomoci Kristýnce, a pak zase od pěti až do noci. Mohli jsme do toho centimetr po centimetru nacpat co nejvíc a pak to oklestit, aby představení co nejvíc fungovalo.

Funguje, protože jste vynikající herec.

Co vám pomohlo, abyste se stal autentickým a tak uvěřitelným Romanem?

Děkuju! Možná je to i stejným regionem a městem. Vyrůstal jsem na sídlišti v Havířově Šumbarku, takže znám místa, kde Roman žil, vařil a pak i prodával drogy. Někteří známi mojí maminky kvůli drogám špatně skončili, takže jsem znal z vyprávění určitý vnitřní smutek... Pamatuji si paní, těžkou alkoholičku, které se říkalo Okena, protože měla věčně modrou pusku, jak pila okenu přes chleba. Žila v obrovském domě kousek od Šumbarku a jednou v opilosti spadla hlavou na koleje a zabila se... Možná sehrála roli i moje dřívější zkušenost s drogami, i když jsem zdaleka neměl takové problémy jako Roman. Začal jsem něco zkoušet, naštěstí mě při tom máma nachytala a dostala mě z toho. Myslím, že i proto dokážu zahrát, jak to lidem v hlavě funguje, když jsou na drogách. Na jedné straně radost, na druhé bída, když drogu nemáte nebo kvůli ní ztratíte úplně všechno.

Jak jste si k postavě Romana, tedy skutečného a žijícího muže, hledal cestu?

Když jsem mluvil přímo s Romanem Pechou, pochopil jsem, že se jako mladý kluk chtěl drogami hlavně bavit a nikomu nechtěl ubližovat. K tomu je ovšem uměl strašně dobře vařit, aniž by je něčím řezal. Svě čisté zboží nikomu nenutil, když nechceš, neber!

Když se později začalo s drogami kšeftovat, prodával je stále čisté. Výčitky ale měl - že s tím nepřestal dřív, než se na jeho výrobu nabalila polská mafie, kdy už šlo o život.

Roman s drogami skončil po patnácti letech, kdy uvěřil v Boha.

Když hrajete temné postavy, třeba aktuálně vášněmi zmítaného Rogožina v Dostojevského Idiotovi nebo dříve Shakespearova krutovládce Richarda III., jak k nim přistupujete?

Snažím se především pochopit, odkud hněv a zlo v nich pochází. Richard III. se narodil do královské rodiny jako dítě s postižením, které nesplňovalo očekávání. Vyrůstal na královském dvoře plném intrik, byl přítomen vraždění, zažíval frustraci z toho, že byl odmítán otcem... Je ale pravda, že někdy takové postavy ani sám před sebou neobhájím. Richard III. je skutečně kráčeji zlo (za jeho ztvárnění získal Cenu Jantar 2024, pozn. aut.). A Parfion Rogožin se s tím špatným uvnitř sebe nejdřív snaží bojovat, ale nakonec svou lásku Nastasju Filippovnu zabije z vášně, aby se kvůli ní už netrápil on ani kníže Myškin, aby už měli klid... Nezbobte se, ale už budu muset běžet do divadla, za dvě hodiny hrajeme.

Já vím, Goldoniho po ostravsku. Tak mě napadá, jestli nám z **Ostravy** časem neutečete do Prahy, jako řada talentovaných a oceňovaných hereckých kolegů?

S **Ostravou** jsem srostlý a jsem tu šťastný.

Máme tu rodinné zázemí, s divadlem jsem tu začínal a dobře se mi tu pracuje. Bylo by samozřejmě nesmírně krásné, kdyby přišla nějaká velká nabídka odjinud, ale hodně dlouho bych rozmyšlel, jestli do ní jít, nebo ne.

Práce mě naplňuje a užívám si ji. Uvědomil jsem si taky, že vždycky můžu dělat něco jiného, i kdyby to nebylo herectví, které miluju. Důležitější je nezpychnout a uživit rodinu. PETR PANZENBERGER (40) * Divadelní i filmový herec, stále angažmá má v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**. * Za roli v monodramatu Perníkář získal loni svou

první Cenu Thálie. Za Richarda III. předloni Cenu Jantar. * Nejrozsáhlejší filmovou roli má v thrilleru Hrana zlomu, seriálovou v detektivce Stíny

v mlze. Deset let působí ve Studiu Kamarád. * Absolvent Janáčkovy konzervatoře v **Ostravě**. * Pochází z Havířova, s rodinou žije v **Ostravě**.

Autor fotografie: FOTO LINDA KOŘENÁ

Popis fotografie: 1 Promo foto k představení Perníkář, kde hraje jen on sám. 2 Jako Richard III. ve stejnojmenné hře (děníra v 2024). 3 Ve Stínech v mlze hraje jednoho z kriminalistů. 4 Jako Jean Paul Polapil ve Studiu Kamarád.

Autor fotografie: FOTO PETR HORNÍK / PRÁVO / PROFIMEDIA, STUDIO G / PETR CHODURA, ČESKÁ TELEVIZE / PAVLA ČERNÁ, **NDM** / MARTIN KUSÝN A ARCHIV P. PANZENBERGERA

Popis fotografie: S manželkou Kristýnou (také herečkou) na výletě loni v Londýně. 6 Cenu Thálie 2025 převzal za nejlepší mužský herecký výkon v činohře (monodrama Perníkář).

Celkově jsem se zklidnil

Setkali jsme se v divadelní kavárně ostravského Studia G, kde hraje Thálii oceněné monodrama Perníkář. Byly zrovna pololetní prázdniny – den poté, co jeho prvorozený syn přinesl domů první vysvědčení. A tak jsme místo divadelními rolemi začali rolí otcovskou.

Jsou pro vás synovy známky důležité?

Osobně bych od známkování už upustil. Pro syna, který teď v první třídě prožívá období porovnávání i soutěžení, je to asi důležitý výsledek systému, který ho hodnotí. Říká mu tím, že to, co dělá, dělá dobře. Doma jsme ho pochvalovali, ale taky mu vysvětlili, že na známkách nějak zvlášť nezáleží, protože někomu jde něco více a někomu méně. A že důležitější je se snažit a pracovat na sobě.

Zdá se, že nejste rodič s tlakem na výkon.

To nejsem, na druhou stranu samozřejmě nechci, aby syn na učení kašlal. Je ve třídě nejmladší, protože jsme neměli možnost odkladu, takže je trochu rozdívočelý a pozornost ještě neudrží dlouho. Postupně si ale zvyká. Když udělá chybu, říkáme mu, že se nic neděje, že se z ní může poučit. Vždycky se dá všechno opravit.

Vy jste se na základní škole snažil, nebo jste měl známky na háku?

Nejdřív jsem se snažil, měl jsem jedničky a dvojky, v deváté třídě to bylo už horší. Na konzervatoři jsem totiž dělal přijímačky dříve, než se dělaly na jiné střední škole.

ly. Zatímco já jsem byl už přijatý, ostatní spolužáci měli před sebou ještě dva měsíce učení. Ale prolezl jsem bez čtyřek... V prvním a druhém ročníku na konzervatoři jsem se zase snažil, abych mohl hostovat v divadlech, protože se čtyřkami a pětkami se nemohlo. Ale od třetího, kdy člověk nabytí dojmu, že už může všechno a že divadlem spásí svět, jsem na známky zase začal víc přdět.

Říkáte o sobě, že jste byl na základce docela sígr.

To se přece nevylučuje – dobře jsem se učil, ale hodně jsem zlobil. Kolikrát se ale stalo, že jsem za to nemohl!

Tak samozřejmě, cha cha!

No vážně! Třeba jsme se domluvili se spolužáky, že se během vyučování sejdeme na záchodech, a to jsme ještě ani nezkoušeli cigarety... Najednou se na chodbě objevil dým, hořely tam noviny připravené ke sběru, které tam někdo nanosil a zapálil. Šli jsme to tehdy ohlásit a samozřejmě se řešilo, jestli jsme to nebyli my, protože jsme byli „ti problémoví“. Tohle ale nebyla naše vina.

Nálepku problémového dítěte jste si dal sám, s odstupem času?

Sám. Maminka říkala, že trvalo asi jen dva roky, kdy jsem chodil do ředitelny často, a pak už byl klid, asi jsme se z těch klukovin vybijeli venku. Myslím, že to bylo nástupem na druhý stupeň, kdy jsem měl potřebu machrovat.

Jste díky vlastní zkušenosti teď tolerantnější táta?

Při učení se synem jsem určitě tolerantnější než moje manželka (divadelní herečka Kristýna Panzenberger Krajičková, pozn. aut.). Moje maminka ale byla taky přísná – například co se týče psaní, vyžadovala krasopis. Ale i já sám jsem chtěl umět hezky psát, protože tak psala moje spolužačka, a dodnes mám hezčí písmo než moje sestra, cha cha! Ale zpět k vaší otázce, nejsem tak přísný jako moje žena nebo máma, když se se mnou učila. Když ale parkuju auto, musí to být přesně rovně, protože i malá odchylka mi vadí.

Co vám role otce přinesla do života?

Samozřejmě velkou radost! Větší propojení s širší rodinou, se kterou se díky dětem vidáme častěji. Taky už nejsem tak zahlcený prací, protože jsem se naučil říkat Ne! A pak mnohem větší míru zodpovědnosti.

Co byste si jako táta od dětí už nedovolil? Napadá mě opít se a přijít domů až ráno, ale nechci vám to podsouvat...

Asi bych si nedovolil tolik mlčet, protože teď mnohem více komunikuju. Kdysi jsem býval raději tichá voda, v práci jsem nechtěl nic řešit, od toho jsou přece starší zkušenější kolegové... Bylo to období mé nedospělosti, kdy jsem neměl žádné starosti, zjednodušeně řečeno. A ano, máte pravdu, opít se a přijít až ráno, to byl asi největší problém v mládí, kdy jsem neměl tak velkou zodpovědnost k práci, ale ani k životu.

Loni jste oslavil čtyřicátku. Říkáte, že prožíváte klidné a spokojené období v osobním životě i herectví, o kterém jste dříve i pochyboval. Kam jste se tedy profesně posunul?

K tomu, že mě práce naplňuje a užívám si ji. Taky jsem si uvědomil, že vždycky můžu dělat něco jiného, i kdyby to nebylo herectví, které miluju. Důležitější je ale nezpychnout a uživit rodinu. U svých známých, kteří přehodili profesní výhybku, vidím, že to jde. Svou práci jsem dělal a dělám i teď na maximum, ale už se tolik nehrouťím, když se něco nepovede. Jak jsem se celkově zklidnil, začalo se mi

**Práce mě naplňuje a užívám si ji.
Uvědomil jsem si taky, že vždycky můžu
dělat něco jiného, i kdyby to nebylo
herectví, které miluju. Důležitější je
nezpychnout a uživit rodinu.**

Petr
PANZENBERGER

**Za roli vaříče pervitinu získal
loni Cenu Thálie. Přesvědčivý je
nejen na divadelních prknech,
ale i televizní obrazovce. Už
deset let půjčuje hlas Hary
Šoumenovi, ve Studiu Kamarád
hraje i oblíbeného cestovatele.
„Ahoj Polapile!“ volávají na něj
děti i na ulici. Ostravský herec
Petr Panzenberger prožívá
klidné a spokojené období
v práci i jako dvojnásobný táta.**

TEXT HANA HALFAROVÁ FOTO LINDA KOŘENÁ

dařit. Je to stejné jako ve vztazích – když se urputně snažíte někoho sbalit, nejde to. A když se na to vykašlete, začne to najednou fungovat.

Manželku jste balil urputně?

Né! To ona balila mě, cha cha! A urputně to nebylo. Já se pak odhodlal k jednomu romantickému gestu... Se ženami jsem to totiž nikdy neuměl.

Jak jste s Kristýnou dlouho?

Začínáme jedenáctý rok od doby, kdy jsme se dali dohromady.

Co je zásadní pro to, aby vztah vydržel?

Umění komunikovat, o kterém jsem už mluvil. Být tolerantní, umět ustoupit a nemyslet si, že mám vždycky pravdu. Naslouchat druhému a věci řešit co nejdříve – nečekat, že se to vyřeší samo. Je zajímavé, že moje žena má hned všechno srovnané a během pár vteřin to dokáže diplomaticky vyargumentovat. Já naopak potřebuju čas, abych si nepořádek v hlavě roztřídil. Musím si dát venku kolečko s cigaretou a uspořádat myšlenky, teprve pak se vrátím a můžu o tom mluvit. I s vědomím, co jsem udělal špatně.

V nějakém rozhovoru jste o ní prohlásil, že je svěťce. V jakém smyslu?

Na rovinu mi řekne, co je špatně, a pomůže mi to změnit. Díky ní budu na světě déle, což je skvělé. Kdyby jí nebylo, mám zdraví nalomené mnohem víc.

Myslíte kvůli svému divokému alkoholovému období v minulosti?

Ano. Kristýnka je nesmírně hodná, citlivá a starostlivá. Mám se s ní jako v bavlnce.

To se jí bude hezky číst. V letošní sezóně se vrátila na jeviště na plný úvazek, synovi bude letos sedm a dceři tři. Jak máte doma rozdělené role? Za covidu jste prý vařil, pekli...

Když máme večer představení oba, pomáhám s dětmi babička. Během zkoušení přes den jsme využívali hlídání nebo už školku, kam nám dceru vzali. Co se týče úklidu, udělám ho vždycky tak napůl a ještě mi to strašně dlouho trvá, takže Kristýnka po mně musí být douklízet, cha cha! Když ale dopoledne zkouší a já jsem doma, odvádím děti do školky a školy, připravím oběd, poklidím, udělám si pár svých věcí, pak děti vyzvednu...

1

úplně malinký, ale jak jsem stárnul, bavili mě čím dál víc ti dva.

Přesně! Jak prožívají vaše děti, že hrajete ve Studiu Kamarád?

Syn je nadšený, vždycky vezme malou za ruku a říká jí: „Pojď, tatka bude v televizi!“ Když byl ale tak malý jako ona, nechápal, jak můžu být doma i v televizi, na dvou místech zároveň. A když byla malá sestra mojí ženy, vždycky jí volala: „Peťa má být přece doma! Co dělá v televizi?“ Ve školce mě některé starší děti zdraví „Ahoj, Polapile!“, což je milé. Co mě ale potěšilo nejvíc – jednou mě poznala celá třída školkáčků, když jsem šel proti nim na ulici. To bylo veselo!

Zastavují vás takhle i dospělí fanoušci?

Když se vysílal seriál Stíny v mlze (hraje v něm kriminalistu Jarka Kucharčíka, pozn.

2

1 Promo foto k představení Perníkář, kde hraje jen on sám.
2 Jako Richard III. ve stejnojmenné hře (daniéra v 2024).
3 Ve Stínech v mlze hraje jednoho z kriminalistů. 4 Jako Jean Paul Polapil ve Studiu Kamarád.

3

4

Včera jsem si kvůli vám pustila Studio Kamarád, asi po čtyřiceti letech. To je neuvěřitelný fenomén! Překvapilo mě, že Haryho Šoumena mluvíte už deset let.

Je to tak. A Jeana Paula Polapila hraju šest, možná sedm let. Šíleně mě to baví! Když jsem přišel do studia poprvé, připadal jsem si jako malé dítě. Tu infantilnost prý zažívají všichni, kdo se tam dostanou. Lidé jsou nabití tím, že jdou točit pro dětičky, je to neuvěřitelná legrace a relax. Když jen tak blbnete, odpočínáte si od divadla.

Sledoval jste Studio Kamarád jako dítě?

No jasně! Mými nejoblíbenějšími postavami byli právě Hary Šoumen a Muf Supermuf. Medvědi Jů a Hele byli fajn, když jsem byl

aut.), dělo se to často. Pak ještě po odvysílání internetového seriálu Liga mužské moudrosti od ostravského režiséra Vládi Skórky (role fanouška Baníku Evžena Nohejla, pozn. aut.). Poté, co jsem dostal Thálii, mě lidé občas zastaví, že se

byli konečně podívat na představení. Je to milé a vážím si toho.

Stálé angažmá máte v Národním divadle moravskoslezském, tady v „Géčku“ hostujete. Uvažoval jste někdy o volné noze?

Uživit se na volné noze by šlo mnohem snáz, kdybychom žili v Praze, kde bych si mohl vybrat třeba z pěti projektů, do kterých půjdu. Asi by to šlo i v Ostravě, někteří kolegové z ostravského muzikálu jezdí pravidelně hostovat i do pražského. Já ale nejsem až tak rozběhaný a roztěkaný typ, i v dřívějším věku jsem raději fungoval v nějaké instituci. Ve stálém souboru, který nabízí absolutní sebranost a kde jsem měl klid – takový ten smrádeček a teplotka, cha cha, a mohl jsem

čas věnovat hraní, než abych někde divoce sháněl kšefty.

Ještě k vaší Thálii. Jedna paní povídala – myslím to vážně, je to vaše fanyнка – že podle ní jste tu cenu nedostal jen za Perníkáře, ale za celé své dosavadní hraní. Napadlo vás to někdy?

Vždycky jsem si říkal – Thálie se dává ve chvíli, kdy se herec dotkne něčeho natolik, že zasáhne větší část odborné poroty i obecnstva. A že při tom zužitkuje všechno, co už zvládl odehrát. Někdy může hrát lépe v jiném představení, které se do soutěže bohužel nezařadilo. Nelze ale vidět všechno, když si vezmete, kolik je u nás divadel! Za tu cenu jsem opravdu moc rád, protože se tím všechno poskládalo dohromady. Říkám si, že to, co dělám, má smysl a jen tak dál! A teď nemyslím kvůli ceně samotné, ale kvůli tomu, kolik lidí to představení spojilo. Když jsme hráli Perníkáře v Ústí nad Labem, přišel se podívat člověk, který znal Romana z mládí (Petr hraje právě bývalého narkomana a vaříče pervitinu Romana Pechu z Havířova, jehož autentický příběh sepsal Petr Motýl v knize Perníková

abych mohl být doma a pomoci Kristýnce, a pak zase od pěti až do noci. Mohli jsme do toho centimetr po centimetru nacpat co nejvíce a pak to okleštit, aby představení co nejvíce fungovalo.

Funguje, protože jste vynikající herec. Co vám pomohlo, abyste se stal autentickým a tak uvěřitelným Romanem?

Děkuju! Možná je to i stejným regionem a městem. Vyrůstal jsem na sídlišti v Havířově-Šumbarku, takže znám místa, kde Roman žil, vařil a pak i prodával drogy. Někteří znají moji maminky kvůli drogám špatně skončili, takže jsem znal z vyprávění určitý vnitřní smutek... Pamatuju si paní, těžkou alkoholičku, které se říkalo Okena, protože měla věčně modrou pusku, jak pila okenu přes chleba. Žila v obrovském domě kousek od Šumbarku a jednou v opilosti spadla hlavou na koleje a zabila se... Možná sehrála roli i moje dřívější zkušenost s drogami, i když jsem zdaleka neměl takové problémy jako Roman. Začal jsem něco zkoušet, naštěstí mě při tom máma natchytala a dostala mě z toho.

5 S manželkou Kristýnou (také herečkou) na výletě loni v Londýně. 6 Cenu Thálie 2025 převzal za nejlepší mužský herecký výkon v činohře (monodrama Perníkář).

chaloupka, pozn. aut.). Do té doby o sobě nevěděli, oba si mysleli o tom druhém, že je mrtvý, že fetování nepřežil.

Jak se vám to hraje úplně samotnému na jevišti?

Hrozně, cha cha! Monodrama je nejtěžší herecká disciplína, kterou jsem před Perníkářem nikdy nedělal, takže jsem měl velké obavy. Ale taky velkou časovou výhodou, protože jsme mohli zkoušet s režisérem Vojtou Štěpánkem čtrnáct dní v kuse. Nikde jsem tehdy nezkoušel ani nehrál. V divadle jsme byli od devíti do dvou, pak jsme si dali pauzu,

Myslím, že i proto dokážu zahrát, jak to lidem v hlavě funguje, když jsou na drogách. Na jedné straně radost, na druhé bída, když drogu nemáte nebo kvůli ní ztratíte úplně všechno.

Jak jste si k postavě Romana, tedy skutečného a žijícího muže, hledal cestu?

Když jsem mluvil přímo s Romanem Pechou, pochopil jsem, že se jako mladý kluk chtěl drogami hlavně bavit a nikomu nechtěl ubližovat. K tomu je ovšem uměl strašně dobře vařit, aniž by je něčím řezal. Svě čistě zboží nikomu nenutil, když nechceš, neber!

PETR PANZENBERGER (40)

- Divadelní i filmový herec, stále angažmá má v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.
- Za roli v monodramatu Perníkář získal loni svou první Cenu Thálie. Za Richarda III. předloni Cenu Jantar.
- Nejrozsáhlejší filmovou roli má v thrilleru Hrana zlomu, seriálovou v detektivce Stíny v mlze. Deset let působí ve Studiu Kamarád.
- Absolvent Janáčkovy konzervatoře v Ostravě.
- Pochází z Havířova, s rodinou žije v Ostravě.

Když se později začalo s drogami kšeftovat, prodával je stále čisté. Výčítky ale měl – že s tím neprestal dřív, než se na jeho výrobu nabalila polská mafie, kdy už šlo o život. Roman s drogami skončil po patnácti letech, kdy uvěřil v Boha.

Když hrajete temné postavy, třeba aktuálně vášněmi zmítaného Rogožina v Dostojevského Idiotovi nebo dříve Shakespearova krutovládce Richarda III., jak k nim přistupujete?

Snažím se především pochopit, odkud hněv a zlo v nich pochází. Richard III. se narodil do královské rodiny jako dítě s postižením, které nesploňovalo očekávání. Vyrůstal na královském dvoře plném intrik, byl přítomen vraždění, zažíval frustraci z toho, že byl odmítaný otcem... Je ale pravda, že někdy takové postavy ani sám před sebou neobhájím. Richard III. je skutečně krácející zlo (za jeho ztvárnění získal Cenu Jantar 2024, pozn. aut.). A Parfion Rogožin se s tím špatným uvnitř sebe nejdřív snaží bojovat, ale nakonec svou lásku Nastasju Filippovnu zabije z vášně, aby se kvůli ní už netrápil on ani kníže Myškin, aby už měli klid... Nežlobte se, ale už budu muset běžet do divadla, za dvě hodiny hrajeme.

Já vím, Goldoniho po ostravsku. Tak mě napadá, jestli nám z Ostravy časem neutečete do Prahy, jako řada talentovaných a oceňovaných hereckých kolegů?

S Ostravou jsem rostl a jsem tu šťastný. Máme tu rodinné zázemí, s divadlem jsem tu začínal a dobře se mi tu pracuje. Bylo by samozřejmě nesmírně krásné, kdyby přišla nějaká velká nabídka odjinud, ale hodně dlouho bych rozmýšlel, jestli do ní jít, nebo ne. ●

8/2026

vlasta

TV

program
uvnitř
od 23. 2.
do 1. 3.

TÉMA

Za únor veselejší

**JAK PŘEŽÍT
NEJDEPRESIVNĚJŠÍ
MĚSÍC ROKU**

Co pomáhá
na zlepšení nálady
a proč zimní
chandru snášejí
ženy lépe

Exotika na talíři

OVOCE Z DALEKÝCH
KRAJŮ VE SLANÝCH
I SLADKÝCH DOBROTÁCH
ÚŽASNĚ CHUTNÉ

**DÁREK UVNITŘ
ČASOPIS
RECEPTÁŘ**

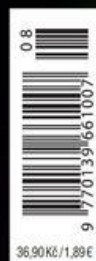
Slavná & plachá

Vzpomínka
na kariéru i život
Jany Brejchové

ROZHOVOR

Petra Jungmanová

Roste generace citlivých mužů, kteří se
nesnaží spasit svět, ale začínají u sebe
a možná o to jsou pevnější v kramflecích.

Celkově jsem se zklidnil

Setkali jsme se v divadelní kavárně ostravského Studia G, kde hraje Thálie oceněné monodrama Perníkář. Byly zrovna pololetní prázdniny – den poté, co jeho prvorozený syn přinesl domů první vysvědčení. A tak jsme místo divadelními rolemi začali roli otcovskou.

Jsem pro vás synovy známky důležité?

Osobně bych od známkování už upustil. Pro syna, který teď v první třídě prožívá období porovnávání i soutěžení, je to asi důležitý výsledek systému, který ho hodnotí. Říká mu tím, že to, co dělá, dělá dobře. Doma jsme ho pochválili, ale taky mu vysvětlili, že na známkách nějak zvlášť nezáleží, protože někomu jde něco více a někomu méně. A že důležitější je se snažit a pracovat na sobě.

Zdá se, že nejste rodič s tlakem na výkon.

To nejsem, na druhou stranu samozřejmě nechci, aby syn na učení kašlal. Je ve třídě nejmladší, protože jsme neměli možnost odkladu, takže je trochu rozdivočelý a pozornost ještě neudrží dlouho. Postupně si ale zvyká. Když udělá chybu, říkáme mu, že se nic neděje, že se z ní může poučit. Vždycky se dá všechno opravit.

Vy jste se na základní škole snažil, nebo jste měl známky na háku?

Nejdřív jsem se snažil, měl jsem jedničky a dvojky, v deváté třídě to bylo už horší. Na konzervatoři jsem totiž dělal přijímačky dříve, než se dělaly na jiné střední škole.

ly. Zatímco já jsem byl už přijatý, ostatní spolužáci měli před sebou ještě dva měsíce učení. Ale prolezl jsem bez čtyřek... V prvním a druhém ročníku na konzervatoři jsem se zase snažil, abych mohl hostovat v divadlech, protože se čtyřkami a pětkami se nemohlo. Ale od třetáku, kdy člověk nabyl dojmu, že už může všechno a že divadlem spasí svět, jsem na známky zase začal víc prdět.

Říkáte o sobě, že jste byl na základce docela sigr.

To se přece nevylučuje – dobře jsem se učil, ale hodně jsem zlobil. Kolikrát se ale stalo, že jsem za to nemohl!

Tak samozřejmě, cha cha!

Nó vážně! Třeba jsme se domluvili se spolužáky, že se během vyučování sejdeme na záchodech, a to jsme ještě ani nezkoušeli cigarety... Najednou se na chodbě objevil dým, hořely tam noviny připravené ke sběru, které tam někdo nosil a zapálil. Šli jsme to tehdy ohlásit a samozřejmě se řešilo, jestli jsme to nebyli my, protože jsme byli „tí problémovi“. Tohle ale nebyla naše vina.

Nálepku problémového dítěte jste si dal sám, s odstupem času?

Sám. Maminka říkala, že trvalo asi jen dva roky, kdy jsem chodil do ředitelny často, a pak už byl klid, asi jsme se z těch klukovín vybijeli venku. Myslím, že to bylo nástupem na druhý stupeň, kdy jsem měl potřebu machrovat.

Jste díky vlastní zkušenosti teď tolerantnější táta?

Při učení se synem jsem určitě tolerantnější než moje manželka (divadelní herečka Kristýna Panzenberger Krajíčková, pozn. aut.). Moje maminka ale byla taky přísná – například co se týče psaní, vyžadovala krasopis. Ale i já sám jsem chtěl umět hezky psát, protože tak psala moje spolužačka, a dodnes mám hezčí písmo než moje sestra, cha cha! Ale zpět k vaší otázce, nejsem tak přísný jako moje žena nebo máma, když se se mnou učila. Když ale parkuju auto, musí to být přesně rovně, protože i malá odchylka mi vadí.

Co vám role otce přinesla do života?

Samozřejmě velkou radost! Větší propojení s širší rodinou, se kterou se díky dětem vidáme častěji. Taky už nejsem tak zahlcený prací, protože jsem se naučil říkat Ne! A pak mnohem větší míru zodpovědnosti.

Co byste si jako táta od dětí už nedovolil? Napadá mě opít se a přijít domů až ráno, ale nechci vám to podsouvat...

Asi bych si nedovolil tolik mlčet, protože teď mnohem více komunikuju. Kdysi jsem býval raději tichá voda, v práci jsem nechtěl nic řešit, od toho jsou přece starší zkušenější kolegové... Bylo to období mé nedospělosti, kdy jsem neměl žádné starosti, zjednodušené řečeno. A ano, máte pravdu, opít se a přijít až ráno, to byl asi největší problém v mládí, kdy jsem neměl tak velkou zodpovědnost k práci, ale ani k životu.

Loni jste oslavil čtyřicetku. Říkáte, že prožíváte klidné a spokojené období v osobním životě i herectví, o kterém jste dříve i pochyboval. Kam jste se tedy profesně posunul?

K tomu, že mě práce naplňuje a užívám si ji. Taky jsem si uvědomil, že vždycky můžu dělat něco jiného, i kdyby to nebylo herectví, které miluju. Důležitější je ale nezpychnout a uživit rodinu. U svých známých, kteří přehodili profesní výhybku, vidím, že to jde. Svou práci jsem dělal a dělám i teď na maximum, ale už se tolik nehrouťím, když se něco nepovede. Jak jsem se celkově zklidnil, začalo se mi

Práce mě naplňuje a užívám si ji.

Uvědomil jsem si taky, že vždycky můžu dělat něco jiného, i kdyby to nebylo herectví, které miluju. Důležitější je nezpychnout a uživit rodinu.

Petr
PANZENBERGER

Za roli vaříče pervitinu získal loni Cenu Thálie. Přesvědčivý je nejen na divadelních prknech, ale i televizní obrazovce. Už deset let půjčuje hlas Hary Šoumenovi, ve Studiu Kamarád hraje i oblíbeného cestovatele. „Ahoj Polapile!“ volávají na něj děti i na ulici. Ostravský herec Petr Panzenberger prožívá klidné a spokojené období v práci i jako dvojnásobný táta.

TEXT HANA HALFAROVÁ FOTO LINDA KORENÁ

ROZHOVOR

dařit. Je to stejné jako ve vztazích – když se urputně snažíte někoho sbalit, nejde to. A když se na to vykašlete, začne to najednou fungovat.

Manželku jste balil urputně?

Ně! To ona balila mě, cha cha! A urputně to nebylo. Já se pak odhodlal k jednomu romantickému gestu... Se ženami jsem to totiž nikdy neuměl.

Jak jste s Kristýnou dlouho?

Začínáme jedenáctý rok od doby, kdy jsme se šli dohromady.

Co je zásadní pro to, aby vztah vydržel?

Umění komunikovat, o kterém jsem už mluvil. Být tolerantní, umět ustoupit a nemyslet si, že mám vždycky pravdu. Naslouchat druhému a věci řešit co nejdříve – nečekat, že se to vyřeší samo. Je zajímavé, že moje žena má hned všechno srovnané a během pár vteřin to dokáže diplomaticky vyargumentovat. Já naopak potřebuju čas,

abych si nepořádek v hlavě roztřídil. Musím si dát venku kolečko s cigaretou a uspořádat myšlenky, teprve pak se vrátím a můžu o tom mluvit. I s vědomím, co sem udělal špatně.

V nějakém rozhovoru jste o ní prohlásil, že je svěřeno. V jakém smyslu?

Na rovinu mi řekne, co je špatně, a pomůže mi to změnit. Díky ní budu na světě déle, což je skvělé. Kdyby jí nebylo, mám zdraví nalomené mnohem víc.

Myslíte kvůli svému divokému alkoholovému období v minulosti?

Ano. Kristýnka je nesmírně hodná, citlivá a starostlivá. Mám se s ní jako v bavlnce.

To se jí bude hezky číst. V letošní sezoně se vrátíte na jeviště na plný úvazek, synovi bude letos sedm a dceři tři. Jak máte doma rozdělené role? Za covidu jste prý vařil, pekl...

Když máme večer představení oba, pomáhá nám s dětmi babička. Během zkoušení přes den jsme využívali hlídání nebo už školku, kam nám deuru vzali. Co se týče úklidu, udělám ho vždycky tak napůl a ještě mi to strašně dlouho trvá, takže Kristýnka po mně musí být douklizet, cha cha! Když ale dopoledne zkouší a já jsem doma, odvádím děti do školky a školy, připravím oběd, poklidím, udělám si pár svých věcí, pak děti zyzvednu...

1

2

1 Promo foto k představení Perníkár, kde hraje jen on sám.
2 Jako Richard III. ve stejnojmenné hře (daniéra v 2024).
3 Ve Stínech v mlze hraje jednoho z kriminalistů. 4 Jako Jean Paul Polapil ve Studiu Kamarád.

3

4

Včera jsem si kvůli vám pustila Studio Kamarád, asi po čtyřiceti letech. To je neuvěřitelný fenomén! Překvapilo mě, že Haryho Šoumena mluvíte už deset let.

Je to tak. A Jeana Paula Polapila hraju šest, možná sedm let. Šíleně mě to baví! Když jsem přišel do studia poprvé, připadal jsem si jako malé dítě. Tu infantilnost prý zažívají všichni, kdo se tam dostanou. Lidé jsou nabití tím, že jdou točit pro dětičky, je to neuvěřitelná legrace a relax. Když jen tak blbnete, odpočínáte si od divadla.

Sledoval jste Studio Kamarád jako dítě?

No jasně! Mými nejoblíbenějšími postavami byli právě Hary Šoumen a Muf Supermuf. Medvědi Jů a Hele byli fajn, když jsem byl

úplně malinký, ale jak jsem stámul, bavili mě čím dál víc ti dva.

Přesně! Jak prožívají vaše děti, že hrajete ve Studiu Kamarád?

Syn je nadšený, vždycky vezme malou za ruku a říká jí: „Pojď, tatka bude v televizi!“ Když byl ale tak malý jako ona, nechápal, jak můžu být doma i v televizi, na dvou místech zároveň. A když byla malá sestra mojí ženy, vždycky jí volala: „Pefa má být přece doma! Co dělá v televizi?“ Ve školce mě některé starší děti zdraví „Ahoj, Polapile!“, což je milé. Co mě ale potěšilo nejvíce – jednou mě poznala celá třída školkáčků, když jsem šel proti nim na ulici. To bylo veselo!

Zastavují vás takhle i dospělí fanoušci?

Když se vysílal seriál Stíny v mlze (hraje v něm kriminalistu Jarka Kucharčíka, pozn.

aut.), dělo se to často. Pak ještě po odvysílání internetového seriálu Liga mužské moudrosti od ostravského režiséra Vládi Skórky (role fanouška Baníku Evžena Nohejla, pozn. aut.). Poté, co jsem dostal Thálii, mě lidé občas zastaví, že se

byli konečně podívat na představení. Je to milé a vážím si toho.

Stále angažmá máte v Národním divadle moravskoslezském, tady v „Géčku“ hostujete. Uvažoval jste někdy o volné noze?

Uživit se na volné noze by šlo mnohem snáz, kdybychom žili v Praze, kde bych si mohl vybrat třeba z pěti projektů, do kterých půjdu. Asi by to šlo i v Ostravě, někteří kolegové z ostravského muzikálu jezdí pravidelně hostovat i do pražského. Já ale nejsem až tak rozběhaný a roztěkaný typ, i v dřívějším věku jsem raději fungoval v nějaké instituci. Ve stálém souboru, který nabízí absolutní sebranost a kde jsem měl klid – takový ten smrádeček a teplíčko, cha cha, a mohl jsem

FOTO PETER HORŇÁK / PRAVO / PROFIMEDIA, STUDIO O / PETER CHODURA, ČESKÁ TELEVIZE / PAVLA ČERNÁ, NOM / MARTIN KUŠNÝ A ARCHIV P. PANZENBERGERA

čas věnovat hraní, než abych někde divoce sháněl kšefty.

Ještě k vaší Thálii. Jedna paní povídala – myslím to vážně, je to vaše fanyнка – že podle ní jste tu cenu nedostal jen za Perníkáře, ale za celé své dosavadní hraní. Napadlo vás to někdy?

Vždycky jsem si říkal – Thálie se dává ve chvíli, kdy se herec dotkne něčeho natolik, že zasáhne větší část odborné poroty i obecnosti. A že při tom zužitkuje všechno, co už zvládl odehrát. Někdy může hrát lépe v jiném představení, které se do soutěže bohužel nezařadilo. Nelze ale vidět všechno, když si vezmete, kolik je u nás divadel! Za tu cenu jsem opravdu moc rád, protože se tím všechno poskládalo dohromady. Říkám si, že to, co dělám, má smysl a jen tak dál! A teď nemyslím právě bývalého narkomana a vaříče pervitinu Romana Pechu z Havířova, jehož autentický příběh sepsal Petr Motýl v knize Perníkář

abych mohl být doma a pomoci Kristýnce, a pak zase od pěti až do noci. Mohli jsme do toho centimetr po centimetru nacpat co nejvíce a pak to okleštit, aby představení co nejvíce fungovalo.

Funguje, protože jste vynikající herec. Co vám pomohlo, abyste se stal autentickým a tak uvěřitelným Romanem?

Děkuju! Možná je to i stejným regionem a městem. Vyrůstal jsem na sídlišti v Havířově-Šumbarku, takže znám místa, kde Roman žil, vařil a pak i prodával drogy. Někteří znají moji maminky kvůli drogám špatně skončili, takže jsem znal z vyprávění určitý vnitřní smutek... Pamatuju si paní, těžkou alkoholičku, které se říkalo Okena, protože měla věčné modrou pusou, jak pila okenu přes chleba. Žila v obrovském domě kousek od Šumbarku a jednou v opilosti spadla hlavou na koleje a zabila se... Možná sehrála roli i moje dřívější zkušenost s drogami, i když jsem zdaleka neměl takové problémy jako Roman. Začal jsem něco zkoušet, naštěstí mě při tom máma natchytila a dostala mě z toho.

5 S manželkou Kristýnou (také herečkou) na výletě loni v Londýně. 6 Cenu Thálie 2025 převzal za nejlepší mužský herecký výkon v činohře (monodrama Perníkář).

chaloupka, pozn. aut.). Do té doby o sobě nevěděli, oba si mysleli o tom druhém, že je mrtvý, že fetování nepřežil.

Jak se vám to hraje úplně samotnému na jevišti?

Hrozně, cha cha! Monodrama je nejtěžší herecká disciplína, kterou jsem před Perníkářem nikdy nedělal, takže jsem měl velké obavy. Ale taky velkou časovou výhodou, protože jsme mohli zkoušet s režisérem Vojtou Štěpánkem čtrnáct dní v kuse. Nikde jsem tehdy nezkoušel ani nehrál. V divadle jsme byli od devíti do dvou, pak jsme si dali pauzu,

Myslím, že i proto dokážu zahrát, jak to lidem v hlavě funguje, když jsou na drogách. Na jedné straně radost, na druhé bída, když drogu nemáte nebo kvůli ní ztratíte úplně všechno.

Jak jste si k postavě Romana, tedy skutečného a žijícího muže, hledal cestu?

Když jsem mluvil přímo s Romanem Pechou, pochopil jsem, že se jako mladý kluk chtěl drogami hlavně bavit a nikomu nechtěl ubližovat. K tomu je ovšem uměl strašně dobře vařit, aniž by je nečím řezal. Své čisté zboží nikomu nenutil, když nechceš, neber!

PETR PANZENBERGER (40)

• Divadelní i filmový herec, stále angažmá má v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.

• Za roli v monodramatu Perníkář získal loni svou první Cenu Thálie. Za Richarda III. předloni Cenu Jantar.

• Nejrozsáhlejší filmovou roli má v thrilleru Hrana zlomu, seriálovou v detektivce Stíny v mlze. Deset let působí ve Studiu Kamarád.

• Absolvent Janáčkovy konzervatoře v Ostravě.

• Pochází z Havířova, s rodinou žije v Ostravě.

Když se později začalo s drogami kšeftovat, prodával je stále čisté. Výtčky ale měl – že s tím nepřestal dřív, než se na jeho výrobu nabalila polská mafie, kdy už šlo o život. Roman s drogami skončil po patnácti letech, kdy uvěřil v Boha.

Když hrajete temné postavy, třeba aktuálně vášněmi zmíněného Rogožina v Dostojevského Idiotovi nebo dříve Shakespearova krutovládce Richarda III., jak k nim přistupujete?

Snažím se především pochopit, odkud hněv a zlo v nich pochází. Richard III. se narodil do královské rodiny jako dítě s postižením, které nesplňovalo očekávání. Vyrůstal na královském dvoře plném intrik, byl přítomen vraždění, zažíval frustraci z toho, že byl odmítán otcem... Je ale pravda, že někdy takové postavy ani sám před sebou neobhájím. Richard III. je skutečně krácející zlo (za jeho ztvárnění získal Cenu Jantar 2024, pozn. aut.). A Parfion Rogožin se s tím špatným uvnitř sebe nejdřív snaží bojovat, ale nakonec svou lásku Nastasju Filippovnu zabije z vášně, aby se kvůli ní už netrápil on ani kníže Myškin, aby už měli klid... Nezlobte se, ale už budu muset běžet do divadla, za dvě hodiny hrajeme.

Já vím, Goldoniho po ostravsku. Tak mě napadá, jestli nám z Ostravy časem neutečete do Prahy, jako řada talentovaných a oceňovaných hereckých kolegů?

S Ostravou jsem srostlý a jsem tu šťastný. Máme tu rodinné zázemí, s divadlem jsem tu začínal a dobře se mi tu pracuje. Bylo by samozřejmě nesmírně krásné, kdyby přišla nějaká velká nabídka odjinud, ale hodně dlouho bych rozmýšlel, jestli do ní jít, nebo ne. ●